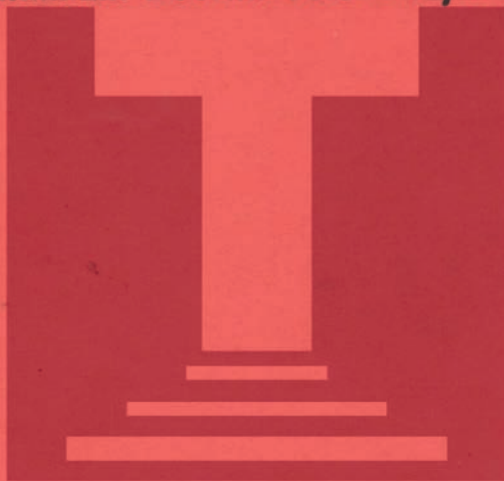

**Proleter Devrimci Önder
İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Görüşleri
Halkımızın Devrim Yolunu Aydınlatıyor**

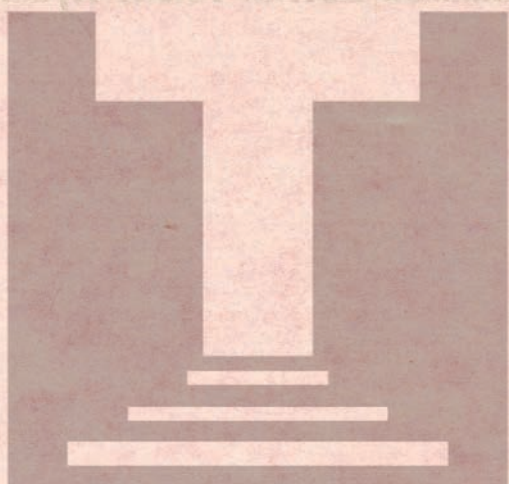

TÜSTAV

**KURTULUŞ YOLU
Yayınları**

Prof. Dr. İsmail Önder
İBRAHİM KAYARCA'YA'na Gözlemleri
Müslüman İbrahim Yorumu

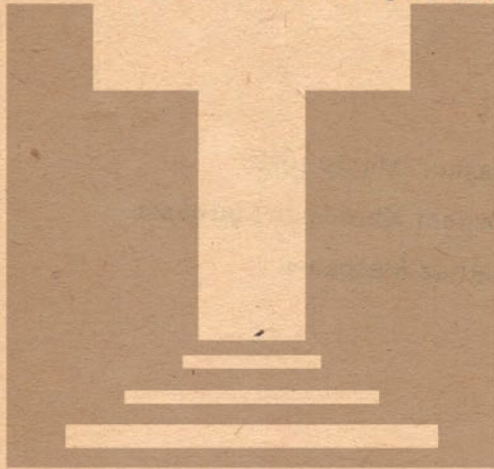

TÜSTAV

KÜLTÜR VE İZLENLER
1997

46/6145

Proleter Devrimci Önder
İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın Görüşleri
Halkımızın Devrim Yolunu Aydınlatıyor.

TÜSTAV

KURTULUŞ YOLU
Yayınları

Kurtuluş Yolu Yayınları : 3

Birinci Baskı : Mayıs 1977

Dizgi : Özdem Kardeşler Matbaası

Baskı : Bahar Matbaası

The logo for TÜSTAV is a stylized, symmetrical emblem. It features a central vertical element that resembles a column or a stylized letter 'T'. This central element is flanked by two vertical bars, one on each side. Below the central column, there are three horizontal bars of increasing width from top to bottom, creating a stepped effect. The entire logo is rendered in a dark, solid color against a light background.

TÜSTAV

Sorumlu Yönetmen : S. Pelen

Yönetim Yeri :

Hoca Rüstem Sokağı

Zafer Han No: 12/1

Cağaloğlu - İSTANBUL

Hakim Sınıflar, Proletaryanın Önderlerini Katletmekle Halkın Mücadelesini Engelleyemezler

18 Mayıs 1977, proleter devrimci önder İbrahim Kaypakkaya'nın komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından katledilişinin 4. yıldönümüdür.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının mücadelesini bastırmayı, önderlerini imha etmekle birlikte ele alan hakim sınıflar, İbrahim Kaypakkaya'yı katletmekle devrimci mücadele ateşini söndüreceklerini hesaplamışlardır.

İ. Kaypakkaya'nın proleter devrimci direnişi karşısında korkuya kapılıp onu katletmede karar kılan 12 Mart'ın cellatları, halkımızın her geçen gün daha gür olarak yükselen mücadele ateşini söndüremediler.

Emperyalizm ile dünya halkları arasındaki mücadele, ezilen halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesidir. Gerçek bağımsızlığa ve özgürlüğe kavuşmanın biricik yolu, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak için onlara ve uşaklarına karşı mücadele etmektir. Emperyalizm ve uşakları, kendi hakimiyetlerini korumak ve ezilen

halkların devrimci mücadelesini bastırmak için ateşli silahları kullanmakla yetinmiyorlar. Onlar aynı zamanda halklara karşı birçok silâhları kullanıyorlar. Bir yandan devrimci mücadele ateşi içinde pişirilen önder haline gelen halkın en ileri unsurlarını imha etme metodunu kullanırlarken, öte yandan «böl-yönet» politikasını uygulayıp kitleler içinde gerici ideolojilerini yayarak halkın birliğini parçalama metoduna başvuruyorlar. Bu, onların temel siyasetlerinden biridir. Fakat can çekişen, yıkılmaya doğru giden uluslararası tekelci burjuvazi, bu kof yöntemlere sarılmakla kaçınılmaz çöküşünü engelleyemeyecektir.

Bugüne dek devrimci hareketler ve mücadeleler tek tek önderlerin katledilmesiyle duracak olsaydı, devrimin imkânsız hale gelmesi gerekirdi. Oysa emperyalizmin ve uşaklarının kullandıkları her türlü araçlara rağmen ezilen halkların mücadelesini bastırıp ortadan kaldıramadıklarını dünya devrimci pratiğinde görüyoruz. Aksine, emperyalistler nerede halkların mücadelesini bastırmaya kalkışmışlarsa, orada kendi mezarlarını kazmışlardır, ölümlerini hazırlamışlardır. Emperyalist kampın jandarmalarından ve iki süper devletten biri olan ABD'nin, yer yer ezilen halkların devrimiyle yenilgiye uğraması bunun parlak bir örneğidir.

Emperyalizm ve uşakları ezilen halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesiyle tecrit olup yerle bir edilecektir. Onlar gerek tek tek önderleri ve gerekse yığınların gelişen mücadelesini ateşli silâhlarla bastırma ve bunun boyutlarını katliâmlara vardırarak kendi mezarlarını kazmış olacaklardır. Dünyamızda savaşın etkenleri yükselmekle birlikte, halen esas akım devrimdir.

12 Mart 1971 faşist diktatörlüğü döneminde komp-

rador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Amerikancı kliği Türkiye'yi halkımız için bir hapishaneye çevirdi. «Fırtına» arama-tarama tatbikatlarıyla, «bal-yoz» hareketleriyle halkımıza karşı saldırıya geçen faşist çete, koyu bir terör estirdi. Tüm yurtseverler, demokratlar, devrimciler bu koyu faşist terörün boy hedefi haline geldiler. Bu dönemde kitlelerin en ufak demokratik talebi kanla bastırıldı. Siyasi özgürlüğün kırıntıları dahi ortadan kaldırıldı. İşçilerin toplu sözleşme görüşmeleri faşist sıkıyönetim paşalarının «arabuluculuğunda» tomsonların, mitralyözlerin gölgesinde yürütüldü. Köylülerin toprak mücadeleleri askeri birlikler tarafından kanlı bir şekilde bastırıldı. Öğrencilerin akademik, demokratik mücadeleleri önüne çesitli barikatlar kuruldu. Eğitim yerleri faşistlerin at oynattıkları alanlar haline getirildi.

Proleter devrimci İbrahim Kaypakkaya, halkımız üzerinde estirilene yoğun faşist terör günlerinde hakim sınıflar tarafından yakalandı. İbrahim Kaypakkaya'nın gerek faşizmin zindanlarında, gerekse dışarda hakim sınıflara karşı başeğmezliği, proleter devrimci direnişi bugün halkımızın politize olan kesimleri tarafından bilinmekte ve bu yayılmaktadır. Ancak proleter devrimciler ile küçük-burjuva devrimcilerinin İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anarken göttükleri siyasetlerin farklı olması, onların farklı sınıf ideolojilerine sahip olmalarından dolayıdır. Bugün İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkanlar sadece proleter devrimciler değildir. Küçük-burjuva devrimcileri de ona sahip çıkmaktadırlar. Fakat küçük-burjuvazinin İbrahim Kaypakkaya'ya sahip çıkıyor görünmesinin temelinde yatan şey, İbrahim Kaypakkaya'nın polis karşısındaki Komünistçe başeğmezliği ve kitleler içinde giderek artan etkinliğidir. Ancak, esas

olan sosyal hayatın İbrahim Kaypakkaya'nın temel teorik görüşlerini doğrulamasıdır. Küçük - burjuvazi, İbrahim Kaypakkaya yoldaşa sahip çıkarken onun görüşlerinin doğruluğunu değil, kendi tekkesini kaybetmemeyi esas alıyor. Küçük - burjuvalar, İbrahim Kaypakkaya'yı anarken, onu ideolojisinden, temel teorik görüşlerinden koparıyorlar. Onu sıradan bir kahraman, bir «aziz» derekesine düşürüyorlar. Böyle yapmakla onu burjuvazi için zararsız bir varlık haline getiriyorlar.

Proleter devrimciler ise İbrahim Kaypakkaya yoldaşın görüşlerinin Türkiye'deki sınıf mücadelesinin bir ürünü olduğunu, özellikle 1960-1970 dönemindeki yoğun sınıf mücadelesi pratiğinden çıktığını belirtmenin yanında, İbrahim Kaypakkaya'nın olumlu ve olumsuz yönlerini ana hatlarıyla belirtmeyi de görev sayıyorlar.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hakim sınıflara başegmezliği, hakim sınıflarla ölümüne bir mücadeleye girişmesi, O'nun Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi silâhiyle donatılmış olmasından ayrı bir şey değildir. İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini kavramadan, onun sınıf mücadelesindeki proleter devrimci direnişini kavramak mümkün değildir. Onun için biz, katledilişinin dördüncü yıldönümünde İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anarken O'nun görüşlerinin niçin burjuvazi ve küçük - burjuva devrimcileri için büyük bir tehlike, proletarya için güçlü bir silâh olduğunu belirteceğiz. Bunun için de İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinin sistemleşmesinde büyük etkisi olan özellikle 1960-1970 dönemindeki sınıf mücadelesi pratiğini ana hatlarıyla ortaya koyacağız.

Mustafa Suphi'nin Ölümünden Sonra TKP Sağ Bir Çizgi İzlemeğe Başladı

Mustafa Suphi yoldaşın ölümünden sonra proletarya partisinin önderliğine gelen Şefik Hüsnü ve diğer revizyonistler, burjuvaziye karşı sınıf işbirliği siyasetini gütmüşlerdir. Bu sınıf işbirliği siyaseti Türkiye proletaryasını, devrimin artçısı durumuna düşürmüş, bundan dolayı da devrimci proletarya, tarihi görevlerini yerine getirememiştir. Proletarya adına öncülük edenler, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde kendi öz güçlerine değil, burjuvaziye bel bağlamıştır. Şefik Hüsnü ile başlayan sınıf işbirliği siyaseti, patentli revizyonistler tarafından ısrarla savunulmuş, günümüzde bu siyaset sosyal-emperyalizm için güçlü bir sosyal dayanak oluşturmuştur.

1960-1970 Döneminde Devrimci Hareketlerin Durumu

Emperyalizme bağımlı olan ülkemizde geniş halk yığınlarının mücadelesi hakim sınıflara karşı çeşitli şekillerde gelişip yükselmektedir. İşçi sınıfımız ve bütün halkımız ekonomik ve demokratik hakları için mücadele bayrağını yukarıya kaldırmaktadır. Yoksul, topraksız ve orta halli köylülerin toprak mücadelesi ve işgalleri, işçi sınıfımızın sendikal mücadelesi v.s. ve diğer halk kesimlerinin çeşitli şekillerde gelişen mücadelesi komprador burjuvaziye, büyük toprak ağalarına ve emperyalizme yöneliktir.

Faşist diktatörlük altında yaşayan kitlelerin mücadelesi bugün olduğu gibi geçmişte de kendini göstermiştir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın feodaliteye,

komprador burjuvaziye ve emperyalizme yönelik mücadele ve ayaklanmalarını proletarya partisi önderliğinde örgütlemek ve ileri götürmek mümkün olmuştur. Bu, Türkiye devrimci hareketinde revizyonizmin hakimiyetinden dolayı yerine getirilememiştir. Sosyalizm maskesiyle ortaya çıkan partiler, yerine getirilmesi gereken bu kutsal görevi yapmamıştır. Yapamazlardı da. Halkımızın yükselen mücadelesini daha ince metodlarla saptıran bu hareketler, bugün olduğu gibi geçmişte de halkın güçlerine büyük zarar vermişlerdir. «TKP»nin, Mihri Belli hareketinin, TİP'in vs. teşkilâtların, bugün olduğu gibi geçmişte de halkımızın davasına büyük zararlar verdikleri bilinmektedir.

Mustafa Suphi'lerin ölümünden sonra revizyonizmin dergâhına dönüşen ve bugün sosyal-faşist olan T«K»P, geniş halk yığınlarına dost görünerek onu sürekli arkadan hançerlemiştir.

Şefik Hüsnü revizyonisti, döneminde Kürt ulusal hareketlerini sağ bir çizgiden değerlendirmiş ve hakim sınıfların yanında yer almıştır. Şefik Hüsnü yönetimindeki T«K»P, ezen ulus şovenizminin bayraktarlığını da yapmaktan geri kalmamıştır.

Mustafa Suphi'lerin katledilmesinden sonra Türkiye devrimci hareketine revizyonizmin tohumlarını eken TKP, hakim sınıflara ve bugün sosyal emperyalizme hizmet ederek varlığını sürdürmektedir. Ülkemizde sosyal emperyalizmin güçlü bir silahı haline gelen bu teşkilât, çeşitli milliyetlerden halkımız için önemli bir düşmandır da. Bu yazının amacı TKP'nin neden böyle bir nitelik aldığını ortaya koymak değildir. Bu, ayrı bir yazının konusudur. Bu yüzden üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz.

Geniş halk yığınlarının gelişen mücadelesini ve

düzen aleyhtarı tepkisini örgütleyip iktidar mücadelesine dönüştürmemede yıllanmış revizyonistlerin etkisi büyüktür. Ülkemiz devrimci hareketinde revizyonizmin, pasifimizin ve cuntacılığın başını çeken M. Belli, H. Kıvılcımlı vb. revizyonistleri, gençliğin mücadelesini saptırmannın da başını çekmişlerdir. Gençliğin özellik 1960'lardan sonra Marksizm-Leninizmden etkilenen anti-faşist mücadelesi gelişip ilerlerken, revizyonist halefler bunun önüne geçmekte de gecikmediler.

Bu dönemde gençliğin gelişip yükselen anti-faşist mücadelesini TİP, kendi parlamenter çıkarlarına alet etmeye, küllendirmeye çalışıyordu. Halk yığınlarının gelişen mücadelesi, TİP'in parlamenter amaçları ile çeliştiğinden buna karşı düşmanca tavır almaktan geri kalmıyordu. Reformist ve anti-marksist-Leninist programı ile kitlelerin ihtilâlcı ruhunu, düzen aleyhtarı gelişen tepkisini köreltmeye çalışıyordu. Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisini inkâr ediyor, bunun karşısına, mevcut devleti muhafaza ederek sosyalizmi inşa edeceğini iddia ederek Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini pervasızca çiğniyordu.

Mihri Belli, hareketi de, Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim teorisini çiğnemekte TİP'le aynı günahı işlemekte, fakat TİP'in parlamentarizmine karşılık o, cuntacılığı esas almaktaydı. Sosyalizm kisvesiyle gençliği uzun süre kendi kuyruğuna takmayı başaran ve diğeri gibi millî burjuvaziyi temsil eden bu hareketin de devrim derdi yoktu. İşçileri, köylüleri ve bütün halkımızı düşünme derdi yoktu. Egemen ulus milliyetçisi olan Mihri Belli, işçi-köylü yığınlarına dayanacağına, çeşitli milliyetlerden halkımıza ve Kürt milletine ve aynı zamanda azınlıklara şiddet uygulayan hakim sınıflara ve onun ordusuna dayanıyordu.

Bütün faaliyetinin hedefi darbe yaparak iktidarı ele geçirmekten ibaret olan Mihri Belli hareketi, tıpkı TİP gibi «kapitalist olmayan yol»dan kalkınmayı savunarak modern revizyonizmin yedeğine düşüyordu. Demokratik devrimi gözardı ederek milli devrimi öne çıkaran Mihri Belli, geniş halk yığınlarının mücadelesine sırt çeviriyordu. Sosyalizm maskesi altında darbe yolu ile milli burjuvaziye temsil edecek reformist bir iktidarı gerçekleştirme yolunda burjuvaziye bağımlılığını devam ettiriyordu.

Gerek Mihri Belli ve gerekse yol arkadaşları, gençliğin mücadelesini de bu amaçla kullanmaya çalışıyordu. Bu burjuva hareketler, ülkemizde revizyonizmin güçlenmesinde büyük rol oynamışlardır. TİP'in, Mihri Belli'nin ve diğer patentli revizyonistlerin durumunun ne olduğu hepimizce bilindiğinden bunlar üzerinde uzun uzadıya durmayı gerekli görmüyoruz.

PDA hareketi ise objektif olarak Mihri Belli hareketinin devamı idi ve bugün ise Mihri Belli'nin tezlerini daha değişik bir tarzda devam ettirmektedir. İki hegemonist devlete karşı çıkarken, «merkezi görev» olarak tesbit ettiği yurt savunması sorununda halk yığınları yerine hakim sınıfların ordusuna dayanan siyasetler geliştirmesi, önermesi ve özellikle sosyal emperyalizme karşı siyasetinde bugün ABD yanlılarıyla bile uzlaşmaktan çekinmeyişi ve milli görevlerle kendini sınırlaması, PDA'nın burjuva çizgisini bugün de devam ettirdiğini göstermektedir (ki, bu bile kendi içinde tutarsızdır). Aynı zamanda orta burjuva ikili karakterinden dolayı Sovyet sosyal-emperyalizminin uşaklarıyla da uzlaşmaktadır. Taksim Eylül 1975 mitingi, 1 Mayıs 1977 gösterilerindeki teslimiyetçi tavırları bunun bazı örnekleridir.

O dönemde Mihri Belli hareketinin ve PDA'nın,

gelişen devrimci demokratik halk muhalefetine geri-
sinde kalmaları onların teslimiyetçi, pasifist yüzünün
açığa çıkmasında büyük rol oynamıştır. Bu iki burju-
va hareketle küçük-burjuva devrimcileri arasında
kamplaşma şiddetlenerek açığa çıkıyordu. Gençliğin
aktif anti-faşist mücadelesine «provokasyon» çığlıkları
ile kaşı çıkan PDA, işçi sınıfımızın, çeşitli milliyet-
lerden halkımızın gelişen ekonomik ve demokratik
mücadelesine yüz çevirmekten de geri kalmıyordu.
Sözde kitle eylemlerini savunarak kitlelerin filizlen-
mekte olan ihtilâlcî mücadelesini erteliyor, imkânsız
hale getirmeye çalışıyordu. Yığınların şiddete karşı
şiddetle karşı çıkma eğilimlerini ve silâhlı mücadeleyi
maceracılık çığlıklarıyla kösteklemeye çalışıyor ve on-
lara siyasi iktidar hedefini göstermeyi esas almıyordu.
Bütün çalışmasını gazeteciliğe ve kitle eylemlerinin
peşinden gitmeye bağlayan PDA bugün olduğu gibi
geçmişte de burjuvaziye hizmet etmiştir. Kemalizmi,
ezen ulus şovenizmini, darbeciliği, Mihri Belli reviz-
yonisti ile paylaşmış ve bayraktarlığını yapmıştır.

**İbrahim Kaypakkaya, Sınıf Mücadelesi İçerisinde
Revizyonizme, Ulusal Şovenizme Karşı
Amansızca Mücadele Etti**

İbrahim Kaypakkaya halkımızın iktisadi, siyasi ve
örgütsel mücadelesinde kitlelerin büyük toprak ağala-
rına ve komprador burjuvaziye karşı mücadelesinde
yer alarak revizyonizme karşı da amansızca mücade-
le etmiştir.

İ. Kaypakkaya, uluslararası işçi sınıfı hareketinde
ortaya çıkan modern revizyonist akıma ve modern re-
vizyonizmin karargâhı olan Sovyet sosyal-emperya-

lizmine karşı proleter safta yer almış ve bunlara karşı mücadele etmiştir.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkilerinin bütün dünyayı sarstığı, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin öneminin dünya halklarınca her geçen gün daha fazla kavrandığı sıralarda PDA revizyonizmi buna sarılmakta gecikmedi ve kendi revizyonizmini Mao Zedung Düşüncesine sarılarak gizlemeye çalıştı. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın «... bir yandan başlıca konularda modern revizyonist çizgiyi sürdüren PDA kliği, daha sonra Mao Zedung Düşüncesine el attı. Bu nasıl mümkün oldu? Elbette Mao Zedung Düşüncesinin özünü bir kenara bırakarak...» (Bütün Yazılar, s. 215) diye belirttiği gibi PDA, sözde Mao Zedung Düşüncesini savunduğu halde onun özünü devamlı reddederek burjuvaziye hizmet etmiştir.

Mao Zedung Düşüncesinin bizim gibi ülkeler açısından özü nedir? Her şeyden önce, Mao Zedung Düşüncesinin bizim gibi ülkeler açısından özü Sovyetik ayaklanma değil, onun tam karşıtıdır. Stratejik olarak Sovyetik ayaklanmadan farklıdır. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde anti-feodal, anti-emperyalist mücadele içiçedir ve bunlar birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik devrimin özü toprak devrimidir. Proletarya önderliğinde yapılan demokratik devrim, anti-feodal temel karakterinin yanı sıra objektif olarak emperyalizme de yöneliktir. Bizim gibi yarı-sömürge, yarı feodal ülkelerde Mao Zedung Düşüncesi kırlardan şehirlere doğru, anti-feodal, anti-emperyalist mücadele doğrultusunda örgütlenmeyi esas kılmaktadır. Proletarya partisi silahlı mücadeleyi esas mücadele biçimi almalı, emperyalizmin ve uşaklarının zayıf olduğu kırsal bölgelerde uzun süreli halk savaşı stratejisini uygulayarak üs bölgeleri kurmalı ve bu bölge-

lere dayanarak feodal kalıntıları tasfiye ve ülkenin emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması yönünde mücadele etmelidir. Diğer tali önemi olan bütün mücadele biçimlerini bu temele hizmet edecek şekilde geliştirmelidir. Kırılardan şehirlere doğru bir rota izleyerek iktidarı silâhlı mücadele içinde parça parça almak ve buralardan hareketle büyük şehirleri kuşatarak ele geçirmek, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkeler açısından Mao Zedung Düşüncesinin özüdür. Bugün Filipinlerde, Endonezya'da, Tayland'da ve Malaya'da yapılan ve izlenen devrim yolu budur.

PDA revizyonistlerinin inkâr ettikleri gerçek budur. Proleter devrimci İbrahim Kaypakkaya, Mao Zedung Düşüncesine sadık kalarak PDA revizyonizmine, ulusal şovenizme karşı ve diğer temel sorunlarda mücadele bayrağını devamlı yükseklerde tutarak Marksizm-Leninizmi savunmuştur. O, devamlı olarak geniş halk yığınları içinde derinleşmeyi ve kitleleri sınıf mücadelesinde ilerletmeyi esas almıştır. Çeşitli milliyetlerden halkımızın anti-feodal ve anti-emperyalist mücadelesinde kitleleri çeşitli alanlarda çeşitli şekillerde örgütlemeye çalışmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, revizyonist hareketlerin maskesini devrim meselesinde düşürdüğü gibi milli meselede de Marksizm-Leninizmin temel ilkelelerini ortaya koyarak ezen ulus şovenistlerine karşı kararlılıkla mücadele etmiştir. O, anti-feodal, anti-faşist, anti-emperyalist mücadelede revizyonizme, pasifizme, Marksizm-Leninizmin devlet ve devrim teorisini çarpıtan ve onu inkâr eden vs. akımlara, Marksizm-Leninizmin düşmanı bütün yanlış ideolojilere karşı mücadele ederek proletaryanın ideolojisini devamlı koruyup geliştirmeye çalışmıştır.

O, hayata gözünü yumduğu güne kadar sınıf mü-

cadelesinde Marksizm-Leninizmin düşmanı akımlarla devamlı savaşmış, çeşitli milliyetlerden halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini esas almıştır. Çeşitli milliyetlerden halkımızın davasına yılgınlık göstermeden sadık kalmış, Dimitrov yoldaşın ortaya koyduğu gibi, «1) işçi sınıfı davasına kesin bağlılık, partiye sadakat, ki bu özellikler düşman karşısında, savaşta, hapiste, mahkemede sınanmış olmalıdır; 2) yığınlarla mümkün olan en sıkı bağ; 3) kişinin kendi yolunu bağımsız bulma yeteneği ve karar vermede, sorumluluk almada korkmamak; 4) sapmalara karşı Bolşevik sağlamlık» şeklindeki niteliklere sahip olduğunu ispat etmiştir. O yüzden işçi sınıfımızın ve bütün halkımızın mücadelesini örgütlemeye İbrahim Kaypakkaya'yı ölümünün 4. yıldönümünde anarken onun deneylerinden, olumlu ve olumsuz yanlarından dersler çıkarmalıyız.

Küçük-Burjuvalar, İbrahim Kaypakkaya'nın Fedakârlığını ve Kararlılığını Proleter Sınıf İdeolojisinden Kopararak Ele Alıyor. Onun Kitleler İçindeki İtibarını Sömürüyor

Proleter devrimciler İbrahim Kaypakkaya'nın temel teorik görüşlerine sarılırken hatalı yanlarını eleştirmeli ve eksik yanlarını geliştirmeli, doğru yanlarını derinleştirmeli ve hayata uygulamalıdır. Onun Marksist-Leninist öze sahip görüşleri gökten zembille inmedi. Gerçekler içinden, kitlelerin revizyonizme ve ulusal şovenizme tepkileri sonucu sınıf mücadelesi ürünü olarak ortaya çıktı. Küçük-burjuva devrimcilerin İbrahim Kaypakkaya'yı sözde savunmaları, görüşlerini kabullendikleri için değil, onun kitleler için

de artan itibarını, sömürmek içindir. Tıpkı Lin Biao kliği gibi. Lin Biao da, elinde kızıl kitap, bir taraftan Mao Zedung'u göklere çıkartarak itibarını sömürürken, diğer yandan ona komplo hazırlıyordu. Küçük-burjuva devrimcileri de, bir taraftan İbrahim Kaypakkaya'nın sistemleştirdiği temel teorik görüşleri hayat içinde saptırırlarken, diğer yandan onun militan ruhundan, fedakârlığından, ihtilâlcî tutumundan dem vurarak kitleler içindeki itibarını sömürmekten geri kalmıyorlar. Onu, olağanüstü göstererek tabulaştırmaya çalışıyorlar. Kişileri ideolojilerinden kopararak sıradan kahramanlar derekesine düşürmek, onları ideolojileriyle birlikte ele almamak, küçük-burjuvazinin idealist mekanik mantığının ürünüdür. O yüzden İbrahimleri, Denizleri, Mahirleri ele alırken neyi savduklarına ve pratiklerine bakarak değerlendirme yapmak yanlış değil, doğrudur; Marksist-Leninisttir. Kişileri ideolojilerinden koparıp hepsini bir ve aynı göstererek, sıradan kahramanlar şeklinde gösterme niyeti ve onların sırf kitleler içindeki itibarından faydalanma anlayışı, Marksistlerin değil, küçük-burjuva devrimcilerinin anlayışıdır. Bugün Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Tufan Yayınları, Halkın Yolu ve Halkın Sesi'nin yaptığı ve yapmaya devam ettiği budur. Proleter devrimciler İbrahim Kaypakkaya'yı çeşitli milliyetlerden halkımıza anlatırken onun fedakârlığı, kararlılığı ve ihtilâlcî tutumuyla yetinmemeli, temel teorik görüşlerini ortaya koymalıdır. Onu ve diğer devrim yolunda çenleri ideolojileriyle birlikte ele almayı ihmal etmemelidirler. Bu metodu, kişilerin ve hareketlerin proleter devrimci olup olmadığını anlamada temel kıstas olarak kullanmalıyız.

İbrahim Kaypakkaya'nın Hataları Üzerine

İbrahim Kaypakkaya'nın, PDA revizyonizmine karşı mücadelede görüşlerini ortaya koyarken bazı hatalı tesbitler yaptığı bilinmektedir. Kaba hatlarıyla da olsa bunu ele almak gereklidir.

12 Mart'ın kanlı faşist diktatörlüğü şartlarında devrimci dalganın alçaldığı, karşı devrimci dalganın ise yükseldiği dönemde İbrahim Kaypakkaya şöyle diyor:

«1. Genel olarak dünyada, özel olarak Türkiye'de objektif şartlar devrime son derece elverişlidir... işçi sınıfı ve devrimci halklar ise, Türkiye halkları da dahil, her geçen gün hışımla ayağa kalkmakta, gerici şiddete devrimci şiddetle karşı koymaktadır (abç).

«2. Ülkemizde de işçilerin, yoksul köylülerin ve diğer devrimci sınıf ve tabakaların mücadelesi son yıllarda hızla büyümüş, kurtuluşlarının ancak silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır...» (abç) (Bütün Yazılar I. s. 252-53).

O dönemde gerçekten dünyada devrimci dalga yükseliyor ve özellikle ABD emperyalizmi Güneydoğu Asya'da darbe üstüne darbe yiyordu. İki süper devletten biri olan ABD, bu bölgedeki halkların darbeleri karşısında geriliyor ve her geçen gün tecrite gidiyordu. Genel olarak dünya ve özel olarak Güneydoğu Asya halklarının anti-feodal, anti-emperyalist mücadelesi dünya halklarına ve devrimci hareketlere cesaret veriyor, sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülke halklarının halk savaşları yolu ile emperyalist boyunduruğu kırabileceğini gösteriyordu. «Emperyalizmin toptan çöküşe gidişi» tezi ise dünyada devrimci dalganın yükselmesinden ve ABD'nin darbe üstüne darbe yemesi sonucu yer yer tecrite uğramasından kaynaklanan

yanlış bir tezdır. O dönemde bütün dünya Komünist Partileri, ÇKP'nin 10. Kongresine kadar bu tezi savunmuş ve ondan etkilenmiştir. Fakat daha sonraları bunun yanlış olduğu tesbit edildiği halde Lin Biao klığı bunu savunmakta ısrar etmiştir. Bu tezin yanlışlığını ve Türkiye devrimci hareketini de etkilemiş olduğuna aşağıda ele alacağız.

İbrahim Kaypakkaya'nın da objektif şartların devrime son derece elverişli olduğunu ileri sürmesi bu tezden de etkilendiğini göstermektedir. Özellikle bunu Türkiye özeline indirgemesi ve kitlelerin durumunu olduğundan fazla abartması sorunu sübjektif değerlendirdiğini göstermektedir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 12 Mart dönemi faşizmi şartlarında Türkiye'de devrimci dalganın alçaldığını buna rağmen dünyada devrimci dalganın yükseldiği gerçeğini görememiş ve bu da yanlış tesbitler yapmasına yol açmıştır. Türkiye'nin yarı-sömürge, yarı-feodal oluşu devrimci dalganın dönem dönem alçalmasında ve yükselmesinde bir etkidir. 12 Mart öncesinde olaylar alabildiğine geliyor, halk güçleri ile karşı-devrim güçleri arasında çatışmalar cereyan ediyordu. Toprak işgalleri, proletaryanın çeşitli şekillerde gelişen iktisadi ve demokrasi mücadelesi, mitingler, yürüyüşler genel olarak kitle eylemleri ve silahlı çatışmalar o günün tipik canlı örnekleridir. Tıpkı bugün daha da ileri bir düzeye ulaştığı gibi. Ülkemizde son birkaç yıldan beri —özellikle 1973'ün sonlarından itibaren— gelişen olaylar devrimci dalganın yükseldiğinin, karşı-devrimci dalganın alçaldığının kanıtıdır. Bu olaylar, çatışmalar, hareketler vs. vs. hepsi 12 Mart öncesine göre devrimci dalganın daha da yükseldiğini göstermektedir. Fakat 12 Mart faşist diktatörlüğü şartlarında devrimci dalganın alçaldığı, karşı devrimci dalganın yükseldiği.

var olan kısmi özgürlüklerin bile ortadan kaldırıldığı bir gerçektir. Bunu tesbit etmeyip, buna rağmen varolmayan şeyleri ileri sürmesi ve abartması İbrahim Kaypakkaya yoldaşın meseleyi şübjektif ele aldığını göstermektedir ve yenilgi günleri bu yanlış tesbitleri belirleyen canlı örneklerdir.

12 Mart Faşist Diktatörlüğü Şartlarında Devrimci Dalga Yükselmiyor, Alçalıyordu

12 Mart faşist diktatörlüğü şartlarında, çeşitli miliyetlerden Türkiye halkı, hışımına ayağa kalkmıyordu. Aksine, kitlelerin kendiliğinden gelişen hareketleri durmuş, faşist diktatörlüğün yurtsever devrimcileri katledişi karşısında bile halk, hâkim sınıflara karşı gereken tavrı alacak örgütlenmeden yoksundur. Kitleler kurtuluşlarının silahlı mücadeleye olacağını kavramış durumda değildir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bunu ileri sürmesi ve teorik olarak somutlaştırması o günün şartlarını, kitlelerin durumunu, devrimci dalganın alçalıp almadığını ve karşı-devrim dalgasının yükseldiğini tesbit edemediğini ve buna uygun gerekli taktikleri uygulayamadığını göstermektedir.

12 Mart öncesi, kitlelerin çeşitli biçimlerde gelişen hareketleri durmuş ve faşist diktatörlüğün kan dökmeye, en ufak ihbarları değerlendirmede, baskınlar, tutuklamalar yapmadığı veya yapmaya devam etmediği gün kalmamıştı. Bunları ve kitlelerin hışımına ayağa kalkmadığını görmek gerekirdi. DABK kararında İbrahim Kaypakkaya yoldaşın, ele aldıklarımızla birlikte, sağlam kitle temelini olduğunu ileri sürmesi de esasen kitlelerin şübjektif durumunu abartmasının bir sonucudur. Bu tesbitin yanlış ve şübjektif olduğu bilinmelidir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş gerek çağımızın değerlendirilmesine ilişkin «sol» tesbitten dolayı, gerekse bu «sol» tesbitle de bağlantılı olan, kitlelerin durumunu sübjektif bir tahlille abartarak değerlendirmesinden dolayı, o belirli dönemde «sol» bir politika uygulamıştır.

«Devrimci durumun yükselmesini», emperyalizmin bütün dünyada çöküşe gittiğine de bağlayan ve ya bununla da ilişkili gören (ki esas olarak kitlelerin durumunu son derece abartmasından ileri gelmiştir, diğeri talidir) İbrahim Kaypakkaya yoldaş, şöyle diyor:

«3 — Devrimci durum gerek dünya çapında gerekse ülke çapında son derece elverişlidir. Geçici ve kısa süreli istikrar dönemleri olsa bile devrimci durum esas olarak devam ediyor. Bu «emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere doğru ilerlediği çağımızın en bariz, en tipik özelliğidir. Kızıl siyasi iktidar için bu bakımdan da şartlar son derece elverişlidir» (Bütün Yazılar I. s. 300).

Dünya ve ülke çapında «devrimci durumu» aynı göstermesi doğru değildir. «Son derece» şeklindeki sözü kullanarak genel olarak dünyadaki devrimci durumu ülkemiz açısından devrimci durumla bu şekilde paralellik içinde ele alması yanlış ve sübjektif bir değerlendirmedir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kızıl siyasi iktidarlar için şartların elverişli oluşunu, emperyalizmin toptan çöküşüne bağlaması da doğru değildir. Yarı-sömürge ve sömürgelerde kızıl siyasi iktidarların kurulması esas olarak o ülkenin iç şartlarına bağlıdır. Dış şartların etkisi olmakla birlikte bu tayin edici değildir.

Ülkemiz ekonomisi dengesiz olduğundan, devrim de dengesiz geliştirecektir. Son birkaç yıldır cereyan eden

ve dengesiz gelişen hareketler bunun tipik örnekleridir. Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal olduğundan, salt proleter hareket ve ayaklanmalarla devrimin gerçekleşeceğini düşünmek son derece yanlıştır. O yüzden, devrimci mücadeleyle ilgili sorunları, devrimci ve karşı-devrimci olayları değerlendirmede ekonominin niteliği önemli bir yer tutar. Bunu görmemezlikten gelmek doğru olmaz. Bu durum kitlelerin düzen aleyhtarını bilinçlenmelerinin sosyal ve iktisadi yapılarının değişikliğine göre değişik biçimlerle kendini ortaya koymasında da görülmektedir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş şöyle demektedir: «Kızıl siyasi iktidarın doğması ve yaşatılması şartları, silahlı mücadelenin başlatılması şartları ile karıştırılmamalıdır. Birincisi için bugün ülkemizde dediğimiz sebeplerden dolayı şartlar mevcut olmadığı halde, ikincisi için esas itibariyle mevcuttur. Sececeğimiz köylük bölgelerde kısa süreli bir propaganda-ajitasyon ve örgütsel hazırlıktan hemen sonra (...) derhal silahlı mücadeleye girişebiliriz, girişmeliyiz» (Bütün Yazılar I, s. 30).

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Türkiye'nin bir veya birkaç bölgesinde sağlam bir kitle temelini varlığını ileri sürmesine bağlı olarak silahlı mücadeleyi kısa süreli bir propaganda-ajitasyon ve örgütsel hazırlıktan hemen sonra başlatmanın gerektiğini savunması yanlıştır. Sağlam kitle temelini sahip bölgelerin varlığı, Türkiye'nin bugünkü durumunda sözkonusu değildir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın yukardaki hatalı tesbiti, sağlam bir kitle temelini oluşturmak için gereken çabanın sarfedilmesini gereksiz kılmaktadır. Belirtildiği gibi, İbrahim Kaypakkaya yoldaş kitle temelini sahip bölgelerin varlığını kabul etmektedir. Kaldı ki, sağlam kitle temeli varolduğunda da propaganda-aji-

tasyon faaliyetinin kısa süreli mi, uzun süreli mi olacağı meselesini önceden kestirmek zordur. Bunu etkileyen birçok faktör vardır.

Çağımız ise «emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere doğru ilerlediği» çağ değil, «emperyalizm ve proleter devrimleri» çağıdır. ÇKP'nin 9. Kongresinde kabul edilen ve bütün dünya Komünist Partilerinin etkilendiği bu tez, olgularla, Marksizm-Leninizmle çelişir. Emperyalizmin bütün dünyada toptan çöküşe gitmediği açıktır. Emperyalizmin buhrandan buhrana sürüklendiği ve artık yaşayamaz hale geldiği anlamına gelen bu tez, yarı-Troçkist bir tezdır. Dünyada her alanda emperyalizme ve uşaklarına karşı sıcak savaşlar başlatmayı zorunlu kıldığından da, pratikte maceracılığa götüreceği bir gerçektir. Bu tez, hem çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu tezi ile, hem de buna bağlı olarak Lenin'in devrimin tek tek ülkelerde gerçekleşeceği tezi ile çelişir. O yüzden, Marksist-Leninist değil, anti-Marksist-Leninistdir. O dönemde İbrahim Kaypakkaya yoldaş dahil, Türkiye'deki bütün hareketler bu tezi savunmuş ve etkilenmiştir. Hatta Aydınlık-Halkın Sesi revizyonistleri de geçmişte bu tezi savunmada şampiyonluğu kimseye kaptırmak istememişlerdir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın sözkonusu tezi savunmasından dolayı da ona Troçkizm çamurunu atan bu revizyonistler, kendilerinin de vaktiyle bu tezi savunduklarını unutmuş gözüküyorlar. Tekkelerinin çıkarı için halkı ve taraftarlarını aldatmaktan şimdiye kadar hiç geri durmadılar.

Proleter devrimciler İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölümünün 4. yıldönümünde hataları ile (kalın hatlarıyla da olsa) birlikte değerlendirmeyi daha olumlu gördüklerinden bu yazıyı kaleme almışlardır. Halkımız

onun yiğitliğini, fedakârlığını, militan ruhunu, doğru görüşlerini bilmekle yetinmemeli, hatalarını da görmelidir. Onun sistemleştirdiği görüşlerin doğru ve yanlış yanlarını kavrayıp, dersler çıkararak hayata uygulamak açısından bu gereklidir. Böylece onu doğru ve yanlış yanlarıyla birlikte değerlendirmek daha da kavratıcı olacaktır.

Tufan Oportünistleri İbrahim Kaypakkaya Yoldaş'ın Temel Teorik Görüşlerini Mekanik Bir Mantıkla Ele Alıyorlar.

Tufan Yayınları, İbrahim Kaypakkaya Yoldaş'ı ele alırken onu ajitasyon metoduyla sömürmekten geri kalmıyor. İbrahim Kaypakkaya Yoldaşın görüşleri üzerinde dururken de kaç yapayım derken göz çıkarıyor.

Tufan Yayınları'nın önsözünde oportünistler şöyle diyor: «...Fakat **Kemalist hareketin ilk başta işgalci itilâf devletlerine karşı mücadele etmesi ve genç Sovyet Cumhuriyetine Kafkaslar üzerinden gelebilecek bir saldırıyı önlemesi, onu dünya proleter devrimlerinin geçici bir müttefiki durumuna getirmiştir.** Yazıda Kemalist hareketin bu yönüne değinilmemiştir. Belirtilmesi gerekiyor» (Age, s. 9, Önsöz), (abç).

Kemalist hareketin işgalci devletlere karşı mücadele ettiği hepimizce malumdur. Lenin bunu da gözönünde tutarak Kemalist hareketi desteklemiştir. Bu desteğin ana sebebi, dünyada ve özellikle bölgemizde emperyalizmi kısmen de olsa geriletmesiydi. Fakat Tufan oportünistleri, soruna daha geniş bir perspektifle yaklaşmak yerine, bunun aksini yapmaktadır. Kemalist hareketin dünya proleter devrimlerinin geçici bir

müttefikî durumuna gelişi, emperyalizmin bölgede daha da güçlenmesini engellediği içindir. Dünya proleter devrimlerinin geçici bir müttefikî haline gelişi, sırf önsözde belirtilen nedenden dolayı değildir. Tufan oportünistlerinin dediği, bütünün bir parçasıdır. Kemalist hareket, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin gerek Kürdistan'da ve gerekse Türk bölgelerinde kendi emperyalist çıkarları için Ermeni ve Rum tampon devletleri kurma emellerini engellediği için, onların bölgede fiilen yerleşmesini ve özellikle Ortadoğu'da ve Balkanlarda daha da güçlenmesini önlediği için emperyalizmi kısmen de olsa geriletmiştir. Lenin hem bu nedenlerle hem de emperyalizmin bölgede fiilen yerleşeceği şartlarda Sovyet Cumhuriyetine saldırı şartlarının da kolaylaşacağını gözönünde tutarak, Kemalist hareketin emperyalizmin fiili yerleşmesine karşı olan yönünü desteklemiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Kemalist hareketin genel değerlendirmesini doğru yapmıştır. Fakat Kemalist hareketin emperyalizmi kısmen de olsa geçici bir şekilde geriletmediğini vurgulaması gerekirdi. Tufan oportünistlerinin sorunu genel haliyle ele almayışları sübjektivizmdir.

Tufan, İbrahim Kaypakkaya Yoldaşın Türkiye'de milli meseleyle ilgili görüşlerinin doğruluğuna işaret ederek, milli meselenin iç mesele olmaktan çıktığı, dünya proleter devrimlerinin bir parçası haline geldiği gerçeğine Halkın Birliği'nin etkisi altında kalarak parmak basıyor, sözüm ona İbrahim Kaypakkaya yoldaşın eksikliklerini tamamlıyor (!). Fakat kendi görüşlerini belirtirken de şöyle diyor: «...Yani çağımızda milli hareketler, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı verilen mücadeleyi zayıflatıyorsa karşı çıkılmalı, güçlendiriyorsa desteklenmeli. Elbette ki, karşı çıkma şovenistlerin anladığı şekilde değildir. Karşı çıkma ve

destekleme mutlak değildir, istisnalar olabilir» (Age, Önsöz, s. 9.). (abç).

Bu sözler, egemen ulusun şovenizmine düşmeyi kaçınılmaz kılmakta, Marksizm-Leninizmin milli meseledeki prensipleriyle çelişmektedir. Bu sözler, Marksist-Leninist. geçinen idealistlere, proleter-mutlakçı mantığa sahip küçük-burjuva devrimcilerine, oportünistlere özgüdür. Şefik Hüsnü'nün Şeyh Sait hareketine karşı takındığı tavırla ilişkilidir ve aralarında paralellik vardır.

Tufan Yayınlarına göre, proletarya önderliği dışında bir milli hareket, devrimci hareketi zayıflatıp emperyalizmi güçlendirdiğinde ona hemen karşı çıkılmalıdır. Oysa ki, dünya devrimci pratiğine baktığımızda proleter devrimciler soruna hiç bir zaman karşı çıkmayla yaklaşmamışlardır. Böylesi durumlarda Lenin ve Stalin her zaman desteklememeyi esas almıştır. Ve bunu ilke haline getirmiştir. Bu konuda Stalin'e bakalım:

«...Şüphesiz ki bu, proletarya her ulusal hareketi, her zaman ve her yerde, her özel ve somut durumunda desteklemelidir anlamına gelmez. Desteklenmesi sözkonusu olan ulusal hareketler emperyalizmi devam ettiren ve sağlamlaştıran hareketler değil, emperyalizmi zayıflatan ve devrilmesini kolaylaştıran hareketlerdir. Öyle haller olabilir ki, ezilen belirli bir ülkenin ulusal hareketi, proletarya hareketinin gelişmesinin çıkarlarına aykırı düşebilir. Böyle bir halde desteğin hiç sözkonusu olmadığı açıktır...» Lenin der ki: «Çeşitli demokrasi istekleri ve ulusların kendi kaderlerine sahip olma hakkı mutlak bir şey değil, dünya demokratik (bugün sosyalist) hareketinin küçük bir parçasıdır. Bazı somut hallerde parçanın bütün ile çelişmesi

mümkündür. Böyle olursa parça reddedilmelidir» (Leninizmin İlkeleri, s. 71-72, Stalin).

Görüldüğü gibi Lenin ve Stalin emperyalizmi güçlendireceği şartlarda bile **karşı çıkmayı değil, desteklememeyi** ileri sürüyor. Oysa Tufan oportünistleri, Lenin'de görülmeyen ve onunla çelişen teoriler ileri sürüyor. Marksist-Leninist geçinmekte, fakat Marksist-Leninist ilkeleri çiğnemeye yönelmektedir. Kılıf olarak da, «...elbette ki karşı çıkma şovenistlerin anladığı anlamda değildir» şeklindeki oportünist kılıfın arkasına gizlenerek kendini haklı göstermeye çalışıyor. Kaldı ki, karşı çıkmanın (silahlı karşı çıkma da dahil) birçok şekilleri vardır. Bunu ayrıntılı bir şekilde somutlaştırması gerekirdi. Irak Komünist Partisi, Kuzey Irak Kürt milli hareketine karşı çıkarken, bunu hükümetin safinda yer alıp silah kullanarak uygulamıştır. Türkiye Komünist Partisi, Şeyh Sait hareketine karşı çıkarken hâkim sınıfların çizgisine düşerek bunu daha değişik uygulamıştır. Tufan'a, «karşı çıkma» kavramının çeşitli yorumlara yolaçtığını hatırlatmakta fayda görüyoruz. Aynı zamanda yanlış olduğu kadar soyut olduğu da bilinmelidir.

Emperyalizmi güçlendirecek milli hareketler karşında Lenin, proleterya partilerinin, proleter devrimcilerinin ne yapması, nasıl hareket etmesi gerektiğini somutlaştırmıştır. «Karşı çıkma» anlayışı ile hareket eden Tufan'ın bundan habersiz olduğu açıktır.

Milli hareketin emperyalizmi güçlendireceği ve devrimci, hareketi zayıflatacağı şartlarda da, ezen ve ezilen ulusun proleter devrimcileri birlikte hareket ederek önderliği ele geçirme yolunda faaliyet göstermelidir. Proleter devrimciler, proleteryanın asgari programı temelinde ezen ulusun hâkim sınıflarına, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı amansız

ca mücadele etmeli ve her iki ulusun emekçi yığınlarının mücadelesini ortak hedefler doğrultusunda birleştirmelidir. Tufan oportünistlerinin kavramadığı meselenin esası budur.

Tufan oportünistleri devam ediyor:

«Genel Eleştiri (Şafak Revizyonizmi İle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi) adlı yazıda Ecevit reformcu burjuvazinin temsilcisi olarak gösterilmiştir. Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarı hâkimdir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalizme dayanan burjuvazi reformcu olamaz. Reformcu burjuvazi, milli nitelikteki orta burjuvazidir. Ancak köylülüğün toprak talebi için mücadelesinin yükseldiği dönemlerde komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliği sahte reform planlarına sarılır ve kitlelerin bu talebini soysuzlaştırmaya çalışır» (abç), (Age, Önsöz, s. 10).

Bu oportünist tahlile Lenin'e başvurarak cevap verelim:

«...ancak, burjuva demokratik hareketten sözettiğimiz takdirde reformist ve devrimci hareketler arasındaki bütün farklılıkları ortadan kaldıracığımız yolunda itirazlar olmuştur. Oysa emperyalist burjuvazi ezilen uluslar arasına reformist bir hareket yerleştirmek için elinden geleni yapmakta olduğundan bu fark geri ve sömürge ülkelerde açıkça ortaya çıkmıştır...

...reformist partiler daha şimdiden sömürge ülkelerde mevcuttur ve bazı durumlarda bunların sözcüleri kendilerine sosyal-demokrat ve sosyalist demektedir. Sözünü ettiğim fark, bütün tezlerde yer almış ve böylelikle görüşlerimiz şimdi çok daha açık ve kesin bir biçimde formüle edilmiştir sanırım» (abç), (Lenin, Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 151-152).

Lenin'in bu sözleri oportünistlere karşı önemli bir

silahtır. Tufan oportünistlerinin milli meselede Leninist ilkeleri dikkate almadığını, daha doğrusu kavrayamadıklarını görmüştük. Aynı anlayışının bu sırada da kendini gösterdiği açıkça görülmektedir. CHP, komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının hâkim olduğu bir partidir. Ülkemizde reformculuğun başını ise CHP'nin çektiği bilinmektedir. CHP'de milli burjuvazi yer almasına rağmen partiye hâkim değildir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde komprador burjuvazinin reformcu olmadığı iddia edilemez. Yarı-sömürgelerde reformculuk, milli burjuvazide görüldüğü gibi komprador burjuvazide de görülmektedir. Kaldı ki, bu yalnız yarı-sömürgelerde değil, emperyalist ülkelerin burjuvazisinde de vardır. Reformculuk, geniş halk yığınlarının çeşitli şekillerde gelişen ve yükselen mücadelesine karşı hâkim sınıfların (milli burjuvazinin iktidarda olduğu ve olacağı durumlarda da) bunu küllendirme yönünde kullandığı bir silahtır. Reformculuk karakteri gereği gerici dir. Ama milli burjuvazi reformculuğu burjuva-demokratik ve yurtsever bir öze sahiptir. Temsil ettiği üretim güçleri gereği anti-emperyalist, anti-feodal dir.

Reformizm konusunda Lenin'e başvuralım:

«Reformizm, sermayenin tahakkümünü sürdürdüğü müddetçe tek tek reformlarla işçileri, ücretli köleler olarak kalması için burjuvazinin uyguladığı bir aldatmaca yönteminden başka bir şey değildir» (abc), (Lenin, Revizyonizm Üzerine, s. 107, Koral Yayınları).

«Ancak, köylülüğün toprak talebi için mücadelesinin yükseldiği dönemlerde komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliği...» şeklindeki ifadeyle, hâkim sınıfların reformculuğunu köylülüğün toprak mücadelesini soysuzlaştırmayla sınırlayan Tufan oportünistle-

ri, hâkim sınıfların reformizmi, işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesine karşı da kullandığını görmiyor. Her alanda olduğu gibi bu konuda da subjektivizme düşmektedir. Hâkim sınıflar kendi düzenlerini daha uzun süre ayakta tutabilmek için reformculuğu bütün ezilen yığınların karşısına bir silah olarak çıkarırlar. Bu yazının konusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölümünün 4. yıldönümü ile ilgili olduğundan sorunu genişçe ele almayı gerekli görmüyoruz ve başka bir meseleye geçiyoruz.

«Halkın birleşik cephesi proletarya önderliğindeki işçi-köylü temel ittifakı üzerinde bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan gerçekleşemez» diye İbrahim Kaypakkaya yoldaşdan alıntı yapan Tufan oportünistleri, kendi dar görüşlülüğünü ortaya koyarak şöyle diyor: «...kanaatimce bu tesbit hatalıdır. Halkın birleşik cephesi Komünistlerin güçlü olduğu dönemlerde kızıl siyasi iktidar kurulmasa dahi gerçekleşebilir. Fakat, komünistlerin güçsüz olduğu dönemlerde cephenin kurulabileceğini söylemek burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır...» (abç), (Age, ön-söz, s. 11).

Proletarya önderliğindeki halkın birleşik cephesi, milli burjuvazinin de yer aldığı ve temelini işçi-köylü ittifakının teşkil ettiği anti-feodal, anti-emperyalist bir cephedir. Tufan oportünistleri, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kızıl siyasi iktidarlar kurulmadan birleşik cephenin mümkün olamayacağı şeklindeki anlayışını eleştirirken, sorunu muğlak bırakmaktan geri kalmıyor. Dostlar alışverişte görsün zihniyetiyle eleştiriyor. «Kanaatimce» sözünü kullanması, ileri sürdüğü görüşün doğru olmadığına dair şüphesinin de olduğunu göstermektedir. Bu da, meseleyi muğlak bıraktığının, kendi görüşünü koyarken cesaretli davranmadığının

belirtisidir. Tufan oportünistlerinin «güçlü»lükten anladığı nedir? «...komünistlerin güçsüz olduğu dönemlerde cephenin kurulabileceğini söylemek, burjuvazinin kuyruğuna takılmaktır...» şeklindeki sözlerle bu oportünistlerin güçlü olup olmamakta kafa sayısının azlığını veya çokluğunu kıstas aldıkları açıktır.

Proletaryanın güçlü oluşunun ölçütü, kafa sayısı değil, ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korumasıdır. İttifaka gireceği veya cephe kuracağı sınıflar karşısındaki durumun niceliğe göre değerlendirilmesi yanlıştır. Böyle bir mantıkla sorunu ele almak ancak Tufan oportünistlerine yararır. Proletarya, kitle temeli açısından nicel olarak güçlü olmasa bile, kendi ilkelere bağlı kalarak milli burjuvaziye karşı siyasi, ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını koruması kaydı ile bir cephe kurar. Tufan oportünistlerinin soruna böyle yaklaşmamaları yanlıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, PDA revizyonistlerinin birleşik cephe anlayışını mahkûm ediyor. Birleşik cephenin önderliğini ve sınıf muhtevasını doğru bir şekilde koyuyor. Yalnız birleşik cephenin kurulma şartlarını kızıl siyasi iktidarlara bağlaması yanlıştır. Bundan çıkarılacak sonuç, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın birleşik cephe siyasetinin yanlışlığı değil, ama bunun kurulması şartlarının yanlış tesbit edildiğidir.

Bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan birleşik cephenin kurulamayacağı anlayışı neden yanlıştır? Her şeyden önce, cephe meselesi kalıcı değil, geçicidir. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, birleşik cephenin kurulmasını, her tarihi dönemde onun kurulmasını sağlayan objektif şartları öne almaktan çok, proletaryanın güçlü olma esasına göre almıştır.

Ülkemiz yarı-sömürge, yarı-feodal olduğundan, milli burjuvazi karakteri gereği objektif olarak anti-

feodal, anti-emperyalisttir. Proletarya ve diğerk halk kitleleri de emperyalizme ve feodalizme karşıdırlar. Bunları bir cephe oluşturmaya iten objektif nedenler vardır. Emperyalizme ve feodalizme karşı ortak menfaatleri bir tek cephe içinde bir araya gelmelerini sağlayan objektif nedenlerdir. Objektif şartlardan doğan bu ortak menfaat, kızıl siyasi iktidarın varlığına veya yokluğuna bağlı bir olgu değildir. Bu ortak menfaat, emperyalizmin ve feodalizmin mevcudiyetinden doğmaktadır. Sorun bu olunca, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın getirdiği anlayışın yanlışlığı ortadadır. Öyle şartlar doğabilir ki, birleşik cephenin kurulması söz-konusu olabilir. Bunun kurulma şartları için çeşitli formülasyonlara gitmek, önceden belli şartlar ileri sürmek yanlıştır. Birleşik cephenin kurulması için İbrahim Kaypakkaya yoldaşın öne sürdüğu şart, halkın güçlerini toparlamada «sol» bir anlayışa yol açar. Bu durum halkın üç temel silahı arasındaki ilişkiyi de etkiler.

Mao Zedung, birleşik cephe, silahlı mücadele ve proletarya partisi arasındaki ilişkiyi şöyle koyuyor: «18 yıllık tecrübemiz, birleşik cephe ve silahlı mücadelelenin düşmanı yenmede iki temel silahı olduğunu gösteriyor. Birleşik cephe, silahlı bir mücadeleyi yürütmek için gerekli bir birleşik cephedir. Ve Parti örgütleri bu iki silahı, birleşik cephe ve silahlı mücadeleyi düşmanın mevzilerine saldılmak ve onları yıkmak için kullanan kahraman savaşçılardır. Üçü birbirine bu şekilde bağlıdır» (Mao Zedung, Halk Demokrasisi, s. 22-23).

Eğer proletarya partisi silahlı mücadele ile birleşik cephe arasındaki ilişkiyi doğru kavrayamazsa, silahlı mücadele doğru bir temelde yürütülemez, birleştirilebilecek bütün güçler birleştirilemez.

Eğer proletarya partisi gerilla savaşının ilk dönemlerinde bile doğru bir silahlı mücadele politikası ve doğru bir birleşik cephe politikası izleyemezse, kızıl siyasi iktidarları kuramaz.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın temel teorik görüşleri burjuvazinin ve küçük burjuvazinin saldırı ve tahriflerine rağmen yine de işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza yol gösteren güçlü bir silahtır. Hâkim sınıflar onu katletmekle proletaryanın bu güçlü silahını ortadan kaldıramadı, kaldıramayacak da.

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞIN TEMEL TEORİK GÖRÜŞLERİ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ VE HALKININ DEVRİM MÜCADELESİNE YOL GÖSTERİYOR.

PROLETARYANIN MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM, OPORTÜNİST-REVİZYONİST KARARGÂHLARI YIKALIM!

KAHROLSUN, PROLETER DEVRİMCİ İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI KATLEDEN KOMPRADÖR PATRON-AĞA DÜZENİ!

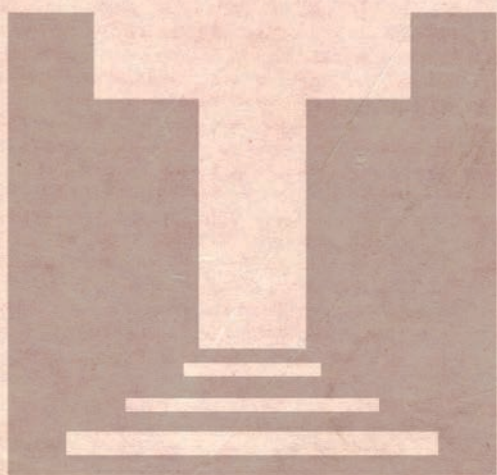
KAHROLSUN, ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ!

YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKIMIZIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI MÜCADELESİ!

KURTULUŞ YOLU YAYINLARI

- 1 MAYISTA MÜCADELE BAYRAĞINI
YÜKSELTELİM 3,5 lira
- 1 MAYIS BİLDİRİSİ 2,5 lira

TÜSTAV

TÜSTAV

TÜSTAV

350 Kuruş